

מ"ת 13687/12/23 - מדינת ישראל נגד דסאלין בן טילאה מלסה (עציר) 2. מלסה טילאהון 3. אדיס ידנק

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 13687-12-23 מדינת ישראל נ' מלסה(עציר)
תיק חיצוני: 359436/2023

לפני	כבוד השופט יובל וסרקרוג
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. דסאלין בן טילאה מלסה (עציר) 2. מלסה טילאהון 3. אדיס ידנק

החלטה

לפני בקשה להורות על חילוט ההפקדה הכספית והערבויות שנחתמו על ידי המשיבים, בשל טענה להפרת תנאי שחרור של המשיב מס' 1 למעצר בית, בביתו של המשיב מס' 2 (אביו של המשיב 1) ובפיקוחם של המשיבים 2 ו-3.

הרקע והשתלשלות העניינים הדרושה לעניין בתמצית

1. ביום 7.12.23 הוגש נגד המשיב מס' 1 כתב אישום במסגרת ת"פ 13398-12-23 המייחס לו התפרצות לעסק בצוותא, היזק לרכוש במזיד, גניבה עם אחרים שזהותם לא ידועה למאשימה. יחד עם כתב האישום הוגשה נגד המשיב בקשה לשחרור בערובה בתנאים מגבילים עד לתום ההליכים הפליליים.

2. ביום 7.12.23 הוריתי על שחרור המשיב למעצר בית מלא בבית אביו, המשיב מס' 2 בקרית ביאליק. בנוסף קבעתי כי על המשיב תפקח גם דודתו המשיבה מס' 3. החלטה זו גם ניתנה בהתאם להסכמת הצדדים באותו דיון.

3. עוד נקבע באותה החלטה כי לשם הבטחת תנאי השחרור המשיב מס' 1 יחתום על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪ וכי כל אחד מהמפקחים יחתום על ערבות צד ג' בסך 10,000 ₪ ובנוסף הוריתי על הפקדה כספית בסך 3,000 ₪.

4. בתאריך 19.2.24 הודיע אביו של המשיב, המשיב מס' 2, כי הוא מבקש להפסיק לשמש מפקח על בנו כאשר לטענתו אתמול בלילה בזמן שישן בנו ברח מהבית, עדין לא חזר ואינו עונה לטלפון הניד שלו ולכן הודיע שאינו מסוגל לבצע את מלאכת הפיקוח וציון בנוסף כי הוא לא הודיע למשטרה מאחר שבנו ברח והפר את החלטת השחרור. יצוין בנוסף כי ביום 10.3.24 הוגש נגד המשיב מס' 1 כתב אישום בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

המייחס לו ביצוע עבירות שוד בצוותא והפרת הוראה חוקית יחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים (ת"פ 19520-03-24).

5. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 7.1.24 נסע המשיב מס' 1 עם אחר מקרית ביאליק לאשקלון ושהו שם בדירה וביום 10.1.24 ביצעו המשיב מס' 1 והאחר את השוד.

6. המשיב מס' 1 נעצר ביום 19.2.24 ועל כן ביום 18.3.24 הגישה המאשימה את הבקשה הנוכחית לחילוט ערבויות של המשיבים וכן את ההפקדה הכספית.

7. הדיון בבקשה נדחה מעת לעת וזאת לאחר שהמאשימה התעכבה בהעברת חומרי החקירה לסנגורית של המשיב 1, בין היתר מאחר וחומרי החקירה מצויים בפרקליטות מחוז דרום שם הוגש כתב האישום.

דיון והכרעה

כפי שיפורט להלן יש לקבל את עיקרי הבקשה.

מסגרת נורמטיבית

8. המסגרת הנורמטיבית וההלכות בעניין זה פורטו בהרחבה ובצורה מעמיקה בהחלטות שניתנו על ידי כב' השופט י' טורס, סגן הנשיאה, בין היתר בהחלטות שניתנו על ידו במ"ת (קריות) 2788-10-21 **מדינת ישראל נ' מחמוד גנאם** (פורסם בנבו) החלטה מיום 29.12.21 וכן במ"ת (קריות) 27310-11-22 **מדינת ישראל נ' אליאס פארס** (פורסם בנבו) ואין לי אלא לחזור על עיקרי הדברים שם:

9. סמכותו של בית המשפט להורות על חילוט ערבויות שניתנו להבטחת קיום תנאי שחרור מצויה בסעיף 51 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 (בש"פ 2823/19 **אידה גדמילוב נ' מדינת ישראל** (10.6.2019)). סמכות זו קמה עם הפרת התנאים ובאשר לטיב הראיות שעל המאשימה להציג לצורך עמידה בנטל הנדרש בשלב זה, העמדה המקובלת בפסיקה היא שדי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 6704/19 **יעקב בן שטרית נ' מדינת ישראל** (30.10.2019), פסקה 6).

10. ככל שימצאו ראיות לכאורה להפרת התנאים יש לבחון האם ראוי להורות על חילוט. מדובר בסמכות שבשיקול דעת ובית המשפט רשאי להורות על חילוט חלקי ואף להימנע מחילוט כלל (בש"פ 1902/19 **מירי אביטן ואח' נ' מדינת ישראל** (2.6.2019); להלן - עניין **אביטן**). בעניין זה בוחן בית המשפט בין היתר את מהות העבירה בגינה שוחרר המשיב בערובה, טיב ההפרה, האם נלוותה לה עבירה נוספת והאם מדובר בהפרה חוזרת או ראשונה (בש"פ 8626/04 **צ'וסקין נ' מדינת ישראל** (10.10.2004); בש"פ 6747/13 **אור דורני נ' מדינת ישראל** (8.1.2014)). עם זאת נקבע בנושא כי "יש לעמוד באופן דווקני על קיומם של תנאי שחרור בערובה,

שכן אחרת עלול הדבר לעורר חשש בקרב שופטים מלפנות לאפיק זה, גם מקום בו הדבר מתבקש לנוכח האיזון הראוי בין הגנה על שלום הציבור לבין שמירה על חירות הנאשם כל עוד לא הורשע בדינו" (עניין **אביטן**, פסקה 59).

מן הכלל אל הפרט

11. ביישום כללים אלו על נסיבות המקרה ולאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים ואת חומר החקירה שהוגש (עליו מבססת המבקשת את טיעוניה), הגעתי למסקנה כי עסקינן בהפרה חמורה המצדיקה חילוט מלא של הערובה הכספית אותה הפקידו המשיבים יחד עם חילוט מלא של סכום ההתחייבות העצמית של המשיב מס' 1 וכן חילוט חלקי של הערבויות של המשיבים 2 ו-3, תוך ששיעור החילוט החלקי מהערבות של המשיב 2 יהא גבוה יותר מזה של המשיב ס' 3. להלן הנימוקים:

המשיב 1

12. המבקשת הצביעה על קיומן של ראיות לכאורה לכך שהמשיב עזב את הבית שבו אמור היה לשהות במעצר בית מלא, כחודש ימים לפני שהתגלתה ההפרה. בעניין זה לא מצאתי לקבל את טענות ב"כ המשיב לפיה הבקשה לחילוט מתייחסת רק להפרה בודדת מיום 19.02.24 אז גילתה המבקשת כי המשיב הפר את התנאים. הבקשה לחילוט ערביות מפרטת באופן מלא את ההפרות הנטענות לרבות יציאה ממקום מעצר הבית עוד בינואר 2024, קרי כחודש ימים לפני המועד שבו נעצר (המשיב נעצר בשנית רק ביום 20.02.24) ואת מעשה השוד בצוותא המיוחס למשיב ואשר בינו הוגשו נגדו כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים. ויטעם במסגרת ההליך הנוכחי, אינני נדרש לקבוע קיומן של ראיות לכאורה לעבירת השוד, אלא לכך שהמשיב כאמור הפר התנאים באופן חמור וכי יש אינדיקציה לכך שבמהלך תקופה זו גם ביצע עבירה פלילית, בשים לב לכתב האישום שהוגש נגדו.

13. אמנם שוטרים שהגיעו לבית ביום 19.02.24 גילו כי המשיב הפר את התנאים ולא נמצא בביתו, כפי שגם אישר אביו, אלא שהמבקשת הצביעה על קיומן של ראיות לכאורה לכך שהמשיב עזב את הבית עוד ביום 07.01.24 ובסמוך לכך ונסע כל הדרך מקרית ביאליק (מקום מעצר הבית) ועד לאשקלון. במסגרת חקירותיו נשאל המשיב מספר רב של פעמים גם ביחס להפרות תנאי מעצר הבית עוד מינואר 2024 (ולא רק בפברואר 2024 בסמוך למועד שהגיעו שוטרים לדירה), אלא שהמשיב בחר לשמור על זכות השתיקה או לטעון באופן סתמי, כי לא הפר את התנאים, מבלי שסיפק כל הסבר מניח את הדעת לראיות שהוטחו בו:

א. כאשר נשאל החשוד בחקירתו על כך שהוא אוכן עם המכשיר הנייד באשקלון ביום 7.1.2024, בחר המשיב שלא להגיב (ראה חקירה מיום 29.2.2024 שורות 6 ו-7, האיכונים עצמם לא הוגשו לעיוני). זאת ועוד, המשיב נחקר גם ביום 27.2.2024 בגין עבירת שוד והפרת תנאי מעצר הבית, לאחר שגם בחקירה קודמת שמר על זכות השתיקה ולא מסר גרסה סדורה או התייחסות עניינית לחשדות נגדו, למעט טענה סתמית כי לא הפר את תנאי מעצר הבית (חקירה מיום 27.2.2024 שורה 4). גם בהמשך החקירה כאשר

הוצגו לחשוד טביעות אצבע שלו בדירה באשקלון שמר על זכות השתיקה (ממצאי טביעות האצבע לא נכללו בחומר החקירה שהוגש לעיוני, המבקשת הסתפקה בהגשת חקירותיו של המשיב).

ב. בחקירתו מיום 26.2.2024 כאשר נשאל המשיב מה עשה באשקלון ביום 10.1.2024, המשיב בחר שוב לשמור על זכות השתיקה (ראה שורות 5 ו-6). בחקירה נוספת מיום 25.2.2024, נשאל ארוכות ביחס למעצר הבית שבו היה אמור להיות, אך שמר על זכות השתיקה.

ג. הנה כי כן, המשיב נחקר פעמים רבות ובאף אחת מחקירותיו לא הפריך או נתן הסבר להפרות של תנאי מעצר הבית (ראה גם חקירתו מיום 20.2.2024).

14. טענת ב"כ המשיב כי היה בטיפול רפואי נטענה לראשונה על ידי הסניגורית בדיון לחילוט הערבויות לא הועלתה על ידי המשיב עצמו בחקירותיו הרבות ולא הוצג כל מסמך רפואי, גם לא בדיעבד, על כך שאכן היה בטיפול רפואי. כמו כן לא נטען ודאי לא הוצגו אסמכתאות לצורך בטיפול רפואי דחוף שעה שאביו של המשיב עצמו לא אישר את הצורך באותו טיפול, ומדוע היה צורך לצאת דווקא ב-22:00 בלילה (בהתאם לגרסת אביו של המשיב) לאור כל אלה יש כאמור לדחות גם את טענות הסניגורית לפיה מדובר בהפרה בודדת של תנאי מעצר הבית.

המשיבים 2 ו-3

15. ביחס למשיבים 2 ו-3, הרי שמדובר בערבים. בעניין זה נקבע כי "חילוט ערבויותיהם של מפקחים וצדדים שלישיים משרת תכלית הרתעתית משולשת: הרתעת הערב הקונקרטי לבל יזנח את מחויבותיו; הרתעת הרבים, מפני שחילוטה של ערבות במקרה של הפרה תורם להעברת המסר שעניינו חשיבותן של ההתחייבויות שנוטלים על עצמם מי שמסכימים לפקח על נאשמים ונידונים; הרתעת הנאשם-המפוקח מפני פגיעה בדורשי טובתו שנאותו לערוב לו, ככל שיפר את תנאי השחרור בערובה... הרתעה זו חיונית, שכן בלעדיה תוגבל יכולתם של בתי המשפט לעשות שימוש בכלי של שחרור לחלופת מעצר, ובכך להבטיח פגיעה מינימלית בזכותו של העצור לחירות" (בש"פ 2350/21 **עבד כמאלה ואח' נ' מדינת ישראל** (25.4.2021)). עוד נקבע כי "יחס סלחני מדי להפרות של תנאי שחרור עלול לעודדן בעקיפין, ובכך לפגום ביעילותו של מוסד השחרור בערובה, שנועד להגן על חירותו של הנאשם" (בש"פ 6747/13 **אור דורני נ' מדינת ישראל** (8.1.2014)).

כאשר מדובר בערב, אין צורך להראות שהוא עצמו הפר את התחייבותו ודי בעובדה שהמשיב הפר את התנאים להם ערב על מנת לחייבו בתשלום הערובה עליה חתם והכל בהתאם לתנאיה.

המשיב מס' 2

16. בענייננו הוכח ברמה הנדרשת שהמשיב 2 הפר את תנאי הפיקוח להם התחייב, בכך שלא הקפיד על פיקוח נאות. אמנם טענתו היא שישן אותה עת, ואולם מצופה היה ממנו שאם משיב 1 יוצא מהבית ב-22:00 בלילה, הוא יבחין בכך ובכל מקרה יפעל ליצור במקום הפיקוח תנאים שימנעו הפרה שכזו. בנוסף המבקשת הוכיחה ברמת הראיות הנדרשת בשלב זה כי המשיב עזב את הבית עוד קודם לכן ולא רק בערב של ה-18.02.24.

עמוד 4

המבקשת הוכיחה על כן, עילה לחילוט בעניינו של משיב 2 כאשר לא שוכנעתי כי דיווח למשטרת ישראל בהזדמנות הראשונה שנודע לו על ההפרה, אלא רק לאחר ששוטרים הגיעו לדירה ביוזמתם בחיפוש אחר המשיב מס' 1, בשל עבירת השוד. מדוח פעולה מיום 19.2.2024 עולה כי שוטר שהגיע לדירת אביו של החשוד כדי לאתר המשיב, בשעה 06:35 או בסמוך לכך. כמו כן עולה מחומר הראיות שהמשיב עזב את הבית כחודש ימים לפני שהדבר התגלה (בנוסף לכך שלא היה בבית גם ב-19.02.24).

17. לאור מכלול נסיבות העניין, לרבות העובדה שמדובר בערבות צד ג' (להבדיל מהתחייבות), מידת "האשמה" ומהות ההפרה, סבור אני שנכון להורות על חילוט (ולמעשה מדובר בתשלום הערבות). בנוסף שיעור החלק שיש לחלט מהערבות של המשיב מס' 2 גבוה יותר ביחס למשיבה מס' 3, שכן המשיב מס' 2 היה המפקח המרכזי והעיקרי וגם מקום מעצר הבית היה בביתו של המשיב מס' 2.

המשיבה מס' 3

18. יש מקום לחייב גם את המשיבה מס' 3 בתשלום חלק מסכום הערבות, שכן נראה כי לא דאגה לפקח כנדרש על המשיב גם בהיותה מפקחת משנית, לא ביררה ולא וידאה כי תנאי הפיקוח מספקים או ביקרה בתדירות גבוהה מספיק בדירה. נראה כי המשיבה מס' 3 הקלה ראש עם מלאכת הפיקוח ולא מילאה את תפקידה כנדרש. בדיון מיום 22.05.24 מסרה כי הייתה מגיעה לדירה רק פעם בשלושה ימים ולעיתים אף הייתה מספקת בלהתקשר לבית, כי רוב הזמן עבדה וכי גם כאשר הייתה מגיעה לבית הייתה מגיעה לפרקי זמן קצרים: "הייתי מגיעה לשעה, חצי שעה, מייעצת לו והייתי הולכת".

התוצאה:

א. ביחס למשיב מס' 1 - אני מורה על חילוט מלוא הסכום שהופקד במזומן בסך של 3,000 ₪. בנוסף אני מחייב את המשיב מס' 1 לשלם תוך 90 יום מהיום סך של 10,000 ₪ מתוך כתב ההתחייבות העצמית עליו חתם.

ב. ביחס למשיב מס' 2 - אני מחייב את משיב 2 לשלם תוך 90 יום מהיום סך של 6,000 ₪ מתוך כתב הערבות עליו חתם.

ג. ביחס למשיבה מס' 3 - אני מחייב את המשיבה מס' 3 לשלם תוך 90 יום מהיום סך של 3,000 ₪ מתוך כתב הערבות עליו חתמה.

המבקשת והמשיב מס' 2 ימציאו החלטה זו למשיבה מס' 3 תוך 4 ימים מהיום.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשפ"ד, 19 יוני 2024, במעמד הצדדים הנוכחים בדיון.

